„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 3. December 1913.

Den lutherske Kirke i North Dakota. „The Home Mission Council Interdenominational Survey Committee", altfaa en ikke-lutherskf Komite, har udarbejdet en statistisk Oversigt over Kirkesamfundene i North Dakota, og den ser saaledes ud, procentvis: Baptister 4.6 Procent, Congregationalister 8.2, Lutheranere 38.9, Metodister 13, Presbyterianere 9, romersk-katolske 13.4, Evangelske 2.8, Episkopaler 2.4 og andre mindre Samfund tilsammen 7.7 Procent. Dertil kan saa føjes, at af disse næsten 40 Procent Lutheranere er kun tre engelsk lutherske Menigheder, og et overvejende Flertal af dem er sikkert Skandinaver.

En Omvendelse. Mr. Patterson, der to Gange har været valgt af de „vaade" til Guvernør i Tennessee, sagde ved Anti-Saloon Ligaeens nationale Konvention i Columbus, O., forleden bl. a.: „Jeg har set Likørens Spor i Kriminalretten, hvor jeg har forfulgt Forbrydelse. Idet jeg har gaaet igennem Livet, har jeg set Likørtrafikken drage mange af mine Kammerater fra Drengeaarene, knuse deres Haab og lægge dem i en for tidlig Grav. Jeg har set dens tungede Lyn ramme min førstefødte — min unge Mandoms Barn, og jeg har baaret Lidelsen med ham og prøvet at hjælpe ham i hans brave, men sommetider melankolske Kamp for Befrielse. Tilsidst har jeg følt dens fule og listige Angreb, i det den vendte sin knusende Vrede imod mig — imod mig, som havde appelleret til Folket for selv dens Eksistens. Man har kaldt mig stærk, og jeg mente, jeg var uangribelig. — Da Lgoikken slog fejl, og Fornuften intet Svar gav, kastede jeg Stoltheden til Side, al Tanke om, hvad Verden vilde tænke og sige om mig, og gik til den almægtige Guds Trone. Der, paa bøjede Knæ, bad jeg om Lys og Styrke, og de kom. Jeg rejste mig som et forandret Menneske."

Af en Redegørelse, som Past. Morten Larsen i „Baunen" af 14. Nov. har givet for sin Udtrædelse af Folkekirke, skal vi her give følgende Brudstykke (maaske vi kan give hele Redegørelsen senere): „Kan Menigheden i Folkekirken ikke faa Frihed til at gaa ind under sit fulde kristelige Ansvar, skal den verdslige Magt ved Tvang afgøre, hvad der skal regnes for kristen Daab, Tro, Forkyndelse osv. Før jeg ikke blive i den (Folkekirken); thi da bliver den Kristenlivets Grav; det vil ende med, at Hykleriet, som med Rette kan kaldes ØdelæggelsensBederstyggelighed, trænger sig ind paa de hellige Steder i vort Folks Liv og lægger dem øde. — Man vil spørge: Hvorfor gaar du nu? Du har jo tidligere sagt, at du først vilde gaa, hvis Præsten i Skibsted blev domfældt for sin Lære. Meget rigtigt, men hvorfor vilde jeg gaa? Mon fordi jeg satte vedkommende Præst særlig højt, eller var enig med ham? Langt fra. Der er vist ikke mangePræster enten i eller uden for Folkekirken, som er mere afgjorte Modstandere af Arboe-Rasmussens Kristendomsopfattelse end jeg. Hvorfor vilde jeg da gaa, naar han blev domfældt? Fordi jeg havde en sikker Forudfølelse af, at skete det, vilde Troen paa, at det var muligt for Menigheden indenfor Folkekirken at vinde den Frihed, som den netop fremfor andre trænger til, dø i mig. Jeg har nu oplevet, at den er død forinden."

„The Bowery Mission" i New York har nylig fejret 34 Aars Dagen for sin Begyndelse. Denne Mission har sat det som sin Opgave at virke blandt de Tusinder af „down-and-out people" i Storbyen for deres timelige Velfærd og evige Frelse. Da denne Mission fra 7. til 16. November fejrede 34 Aars-Jubilæum, var nogle af de fornemste Talere, som optraade ved denne Lejlighed, Mænd, som denne Mission havde samlet op i Rendestenen eller paa Gaden—en svær Gerning, men en Gerning, der bringer rig Velsignelse.

Vækkelse. Fra Central Amerika berettes om Vækkelse blandt Katolikker. Redskabet, som Gud bruger til denne Gerning er en omvendt Jøde, de Roos, Søn af en Rabbiner i Holland. Han kom til Troen paa Jesus i 21 Aars Alderen. Nu har han i 15 Aar virket som Evangelist blandt spansktalende Folk i Central-Amerika og paa Philippinerne. Tilstrømningen til hans Møder i San Jose, hvor han sidst har virket, skal have været ualmindelig stor. Mennesker staar op og bekender deres Synder, og flere beder til Gud paa een Gang, uden at det virker forstyrrende. Der er organiseret Bønnekredse i Staden, og uafrelste Mennesker beder om evangelisk Sejr over hele Central-Amerika. Maa deres Bøn blive hørt!

Udkast af Livets Tegnebog.

(Af X.)

Var det din Mening, Herre,
At jeg skulde e n s o m være,
Saa Længsel kunde vækkes
Mod Evighedens Lande,
Mod Paradisets Strande,
Og Jordlivsdriften stækkes?

Var det din Mening, Herre,
At jeg skulde h u n g r i g være,
For Sindet at berige
Med hvad der sandt og skønt er,
Men hvad der viist og godt er,
Og dannes for dit Rige?

Var det din Mening, Herre,
At jeg skulde m ø d i g være,
For fastere at skride
Mod Engles Borg og Bolig
Med Liv og Død fortrolig,
Og Sædet ved din Side?

Da skal dit Navn, o, Herre,
Højlovet evigt være!

* * *

Ikke siden den store Mester dvælede som Menneske blandt Mennesker, har der været nogen kendt Kur for Spedalskhed.

Men han, der gav Mennesket i Opgave at gøre sig Jorden underdanig, har ogsaa givet det Forskningens Aand til at gøre sig mange Sygdomme og Plager underdanig.

Nu mener man at have fundet en Kur mod den frygtede og frygtelige Spedalskhed, idet Lægerne i San Lazarohospitalet for spedalske i Manila paa Filippinerne har kunnet udskrive to Patienter som øjensynligt helbredede, idet disse efter grundig Behandling med den nye Kur fuldstændig er befriet for „bacilli lepra".

Kuren strækker sig over et Tidsrum af nogle faa Maaneder. Der gives først uraffineret Chaulmugraolie i stadig stigende Kvantum. Naar da Patienten ikke mere er i Stand til at tage denne paa Grund af Opkastning, indsprøjtes den under Skindet tilligemed Kamferolie og Resorcin. Udslaget forsvinder gradvis, og Huden antager sin faste, sunde Form og Kulør.

Siden de to nævnte Patienter, der gentagne Gange undersøgtes mikroskopisk, udskreves som helbredede, har der selvfølgelig været gjort videre Forsøg med et større Antal andre spedalske, og med samme gunstige Udfald. Kuren synes at være fuldstændig.

Enhver, der i indbildsk Aandelighed taler haanende om al videnskabelig Forskning, burde f. Eks. slaas med Spedalskhedens Gru — og saa nægtes Adgang til den nye Kur. Det skulde nok hjælpe.

Ja, nægtes skal nu ikke, at selve de forskende, undersøgende Vidende som Regel forkaster al Tro paa en Gud, saa at, som tidligere nævnt i disse Spalter, en kristentroende Læge er overordentlig sjælden at finde. Men den store, almægtige Gud kan ogsaa bruge slige vantroende som sine Redskaber, som han tidligere brugte hedenske Folkestammer som Ris i sin Haand til at tugte, optugte det Folk, han elskede — for saa siden at b o r t k a s t e R i s e t.

* * *

Skriften taler om Træer, hvis Blade ikke affalder. Ved du, Læser, at saadanne Træer som Appelsin, Citron, Pomelo, og deres Arter, aldrig kaster deres Blade? Saaledes er det imidlertid.

Jamen hvad bliver der da saa af de gamle Blade? For Træerne skyder jo dog bestandig nye Skud, baade Sommer og Vinter. — Jo, de gamle Blade bliver mindre og mindre, derpaa stadig mindre, indtil de igen forsvinder i Træet, gaar ind i deres Ophav, lader deres Substans bryde frem i fornyetKraft andre Steder.

Der ligger noget stort i den Tanke. Der er gamle Blade, gamle Skud hos hver en Kristen, der, saa sandt Aandens nye Blade er i Vækst, maa blive stadig mindre, drage bestandig mindre Kraft af ens Aandsliv, indtil de ganske er forsvundne, og den Energi, de forlangte, omsat i det nye, friske, ædle.

* * *

Naar den fattige er Vidne til den riges Overflod, Overdaad i Klæder, i Mad og Drikke, da tænker han, som menneskeligt er, hvem der blot var i den riges Sted!

Og hvis han nu virkelig kunde sættes i den riges Sted, hvad saa? Lykkelig? Nej, paa ingen Verdens mulig Maade. Og det af denGrund, at V e l l e v n e t i k k e e r e e t m e d a t l e v e v e l. Hvis du kender Vogen „Little Dorrit", vil du jo mindes en Mand, der fra den dybeste Fattigdom i det elendige Gældsfængsel, pludselig fandt sig i Besiddelse af Rigdom. Det er rentud rørende at følge ham og se, hvorledes Rigdommen, saa langt fra at give ham Livslykke, tværtimod lægger ham Byrder paa, som han før var ganske fritagen for. Og da han saa dernede i Italien under Rejsen gaar i Barndom igen og begynder at fortælle sine Gæster, at han bærer Navn af Gældsfængslets Fader (thi nu er han atter i Tanken tilbage der), at hans yngste Datter er født der, og at han gerne modtager smaa „Vidnesbyrd" af de besøgende, i Form af Pengegaver, da siger man sig selv med lettet Sind, at nu er han, hvor han egentlig hører til, nu er han atter paa rette Sted.

Held det Menneske, der af inderste Hjertens Oprigtighed kan sige: Giv mig ikke Armod og ikke Rigdom, men tildel mig mit beskikkede Brød!

Det er nok. I denne Sindets Tilstand ligger een af Garantierne for et lykkeligt Liv.

* * *

„Den, der intet kan lære af de unge, se, han kan ej heller lære de unge. At de unge glemmer, at de engang vil blive gamle, er mere undskyldeligt, end at de gamle ikke mere vil vide af, at de engang var unge."

„Børn gør os gamle, Børnebørn derimod atter unge."

* * *

Den tungeste Gerning, nogen Sjæl kan have, er at prøve at danne sig en Livsanskuelse uden Tro paa en almægtig Gud. Paa den Opgave har mange og mangen een forløjtet sig.

Tak!

Det er nu lidt over en Maaned, siden jeg kom hjem fra min Rejse i „Staterne", og jeg er igen i „de gamle Folder". Men mere end een Gang har Tankerne vendt tilbage til de Mennesker, jeg paa denne Rejse kom i Berøring med, og de Hændelser, som mødte mig. Naar jeg saaledes i Tankerne gør Turen om igen, saa her, saa der, bliver den mest fremtrædende Følelse altid den samme, en Følelse, som bedst kan udtrykkes med det ene Ord: Tak!

Denne Tak gælder først og fremmest den kære Gud, som saa trofast holdt Haanden over mig og mine under de underlig adspredte og prøvende Forhold. Takken til ham udkræver dog hverken Papir eller Blæk for at naa sit Maal. Men derimod trænger jeg til nævnte Midler for at faa Takken til at naa frem til Menneskene, og det er med Glæde, jeg benytter mig af dem. Tak for Pengene I gav mig til en Kirke her oppe i Standard! og Tak for den sympatetiske Forstaaelse og Kærlighed, hvormed jeg blev modtaget af Præster og Menigheder!

Jeg lærte ogsaa noget paa denne Rejse, og maaske det kunde være gavnligt ogsaa for andre at faa at vide, hvad det var. Jeg lærte for det første, at vi, som tjener den Herre Jesus, i Grunden dog udgør en stor Familie. Vi kan nok have vore forskellige Synspunkter, vor Familietvist osv., men vi har dog i Grunden samme Fader, samme Haab og samme Kærlighed til den samme Herre og hans Rige. Se, den Lærdom er uendeligt meget værd, og Bevidstheden derom styrker os i Arbejdet derhjemme til dagligdags.

Dernæst lærte jeg, at der er mange Maader at give paa. — Men misforstaa mig nu ikke, som om jeg vilde „snærte". Jeg ønsker kun at opmuntre og gavne. — Nogle giver fordi de synes, de ikke kan sige nej. — Jesus har jo ogsaa sagt: „Vend dig ikke fra den, som beder dig"— Nogle giver sparsomt og tænker nærmest paa, hvor lidt de kan slippe med. — Denne sidste Tanke eller Følelse er vi nok desværre alt for kendt med alle sammen som noget, der hænger ved os. — Nogle giver, fordi andre har givet. — Det er jo ogsaa godt, at vi kan opmuntre hverandre til gode Gerninger. — Atter nogle — jeg har med Villie gemt Omtalen af disse til sidst — giver, fordi det er dem en Glæde at give. Hvor det gør godt at mærke dette. Man lærer at forstaa noget af Betydningen af Apostlens Ord: „Gud elsker en glad Giver." Men vi Mennesker kommer virkelig ogsaa til at elske dem, og vi faar en kraftig Tilskyndelse til at give med det samme Sind.

Saa skal jeg ogsaa gøre Rede for Udfaldet:

Jeg fik paa min Rejse subskriberet $966, deraf modtog jeg $866.50 i rede Penge. Af de tilbagestaaende $99.50 er dog siden en Del indkommen, og Past. G. B. Christiansen har sendt mig $31, som ikke fandtes paa min Liste. Mine Rejseudgifter som jeg jo maatte have dækket (kun Billetter) beløb sig til $106.17. Overskuddet i rede Penge hjembragte blev altsaa $760.33. Disse lagt til de 99.50 udgør 859.83. Jacob Hansen, Elk Horn, Ia., havde sendt os $3, og Kvindeforeningen, Eugene, Oregon $5. Alt dette sammenlagt vil udgøre tæt ved $900. At dette er en god Handsrækning siger sig selv. Men det vil jo tage en Del mere til Opførelsen af en endog blot tarvelig Kirke. Vi kan og vil selvfølgelig selv give noget. $455 er tegnet her nu. Men selv dette strækker ikke til. Vi kunde sikre nogen Gæld, sandt nok, men Menigheden har allerede ca. $1400 Gæld paa Præsteboligen, og de fleste har fuldt op af privat Gæld, da de er „Begyndere". Desuden maa der jo betales Præsteløn.

Jeg mener ikke, at vi har Grund til Klage, Herren er visselig god imod os. Men med sund Fornuft og nøgtern Betragtning kan det nok ses, at nogen mere Støtte ikke vilde være ukærkommen, hvis der skulde være dem, der har Hjerte til at yde den.

Om Settlementet her ønsker jeg at sige dette: Det har lige saa gode Betingelser at byde, som noget nyt Settlement. Her er frugtbart Land, og et for en nordlig Bredegrad godt Klima. Jeg mener, at Folk, som har det godt, hvor de er, gør bedst i at blive, hvor de er. Men saadanne, som har lidt Midler, men synes, de er for smaa til at købe, hvor Land koster ca. $150 pr. Acre, kan jo lettere blive Selvejere her. Dog bør ingen, som ikke har mindst et Par Tusind Dollars, tænke paa at købe Land her, hvis han tillige har Familie. Det er nu min Mening. Men der er jo altid Folk, som vil flytte, og Landagenter og deres Agitatorer søger at vække Flyttelysten. Folk, som vil flytte, burde huske Herrens Ord: „Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den ganske Verden, men taber sin Sjæl," og saa burde de rejse hen, hvor der findes en Menighed eller dog en Udsigt til at faa en. Det er ikke en Landagent eller dennes Haandlanger, men en Præst, der har brugt sine Øjne og Øren, der giver dette Raad. Folk strømmer til Canada i vore Dage, og det maa vel være i Overensstemmelse med Guds Planer, at denne Del af Verden nu skal bebygges. Men det er ikke hans Hensigt, at det skal gøres ved med timelig Fordel for Øje at vende ham og hans Kirke Ryggen, det kan vi være ganske vis paa. Den, som gør det, vil paa en eller anden Maade faa det at føle.

For ca. et Aar siden var Prisen paa Land her (nyt Prairieland) $20 pr. Acre med Afbetaling i Løbet af ti Aar. Nu er Landet bedre klassificeret, og Prisen er fra $12 op mod $30 pr. Acre med 20 Aars Afbetaling. Mange er kommen hertil i dette Efteraar, men kun faa Danske, og faa af disse søger vore Gudstjenester. Dog synes Besøget at voksе med en jævn Vækst baade ved vore Gudstjenester og ved vore Ungdomsmøder.

Det er mig fremmed og egentlig imod at udbrede mig om vore hjemlige Forhold, men jeg synes, at det i dette Tilfælde var min Skyldighed at fremkomme med nogle Oplysninger. Om nogen ønsker flere, faar han skrive privat.

Saa endnu en Gang: Tak for alt godt!

Standard, Alta., Canada, den 25. Nov., 1913.

J. K. J e n s e n.

De Forenede Staters Danske Almanak,

Haand- og Aarbog for 1914, redigeret af Micael Salomon og Carl Hansen, udgivet af Danish Publishing House, Seattle, Washington — er sendt os til Anmeldelse.

Idet vi med Fornøjelse efterkommer Udgivernes Ønske, skal vi først lade dem selv tale. I Bogens Forord hedder det: „Fra alle Samfundslag, Lejre og Kredse er indgaaet de Oplysninger, der er Bogens Marv. De højest stillede blandt vore Landsmænd har hjulpet; de officielt repræsenterede har ydet Bidrag; fra Præster og Menigheder, fra Foreningsmænd, Forretningsmænd og Farmere, Videnskabsmænd, Kunstnere og Pressens Folk — fra a l l e de bærende Kræfter, der tilsammen præger et F o l k, er denne Bog vokset frem".

Bogen selv er et Bevis for Rigtigheden baade af dens Navn, særlig Almanak og Haandbog, og af, hvad Udgiverne i de anførte Ord siger. — Den indeholder 208 tospaltede Sider, og dens Pris i Omslag er 50c. Der findes Oplysning om og Adresse paa, snart sagt, alt Dansk i Amerika, der er værd at tage i Betragtning. — Hvad det kirkelige Arbejde angaar findes der Oversigt over de to Kirkesamfund — Præster, Menigheder, samt Kvindeforeninger og Ungdomsforeninger i Forbindelse med de to Samfund.

Der findes ogsaa en Oversigt over Staterne i Unionen, naar hvert Stat er optaget, deres Areal, deres Hovedprodukter, i hvilke Stater Kvinden har Stemmeret osv osv.

Bogen er baade interessant og nyttig og vel værd at anbefale. Den kan faas hos Udgiverne, men ogsaa gennem Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Danmarks-Korrespondance.

Opsigtsvækkende Udtræden af Folkekirken.

Kbhvn., 15. Nov., 1913.

Valgmenighedspræst Morten Larsen i Holstebro, en af Kirkens bedste Mænd, har foretaget det alvorlige Skridt at træde ud af Folkekirken. Han oplyser selv, at han først er naaet til at tage sin Beslutning herom efter lange Tiders tunge Prøvelser, men man gætter vel næppe fejl, naar man formoder, at det er Biskoppernes Krav om Rettergang mod Arboe-Rasmussen, der har bortfjernet Morten Larsens sidste Tvivl om, hvad han burde gøre; det er det foretagne biskoppelige Skridt, der har fastslaaet for M. L., at hans Opfattelse af den manglende personlige Frihed inden for Folkekirken har været rigtig.

Morten Larsen udtaler selv om sin Udtræden: „Den Tro, i hvilken jeg gik til min Gerning i Valgmenighedens Tjeneste, og i hvilken jeg nu har kæmpet gennem 26 Aar, er død og slukket hos mig. Jeg har ikke „mere Tro paa den aandelige Friheds Sejr i Folkekirken, og derfor gaar jeg."

Morten Larsens Udtræden har vakt stor Opsigt — om end kun ringe Sympati — i kirkelige Lejre; fra de ham nærmest staaendes Side hævdes det, at han burde have afventet Højesteretsdommen over Arboe-Rasmussen, inden han gik.

Pastor Larsen er i disse Dage fyldt 62 Aar; oprindelig var han Seminarist men tog saa teologisk Embedseksamen. Siden 1888 har han været Valgmenighedspræst i Holstebro, og fra alle Sider har han det Lov paa sig, at han i ualmindelig Grad har vist sig som en god Sjæleførger og en god Mand, der levede efter de strengeste Retskaffenhedens og Selvfornægtelsens Principper, og som en elsket af sin Menighed.

Han maa nærmest henregnes til Grundtvigianernes Lejr.

* * *

Marineforeningen,

hvis Formaal er: at samle gamle Marinesoldater om fælles Minder, at vække Interesse i alle Kredse for Orlags- og Handelsmarinen og endelig at støtte gamle trængende Orlogsgaster, afholdt forleden sin første „Landsfest" under de mest succesfulde Former. Da Foreningen ogsaa tæller Medlemmer blandt Danske i Udlandet, bl. a. i Amerika og Australien, var nærværende Blads Repræsentant indbudt til at deltage i den smukke Fest, der faldt i to Afdelinger: paa Orlogsværftet og i Studenterforeningens Festsal.

Kl. 2 om Middagen samledes godt 100 gamle Gæster ved Værftsbroen i Prinsessegade, hvorefter man under Sekretæren, Premierløjtnant Ewalds Ledelse besaa det for almindelige Dødelige lukkede Land, Orlogsværftet. Først aflagdes Visit i Krydseren „Gejser", der er Moderskib for Torpedo- og Undervandsbaadene, og her bød Skibet Officerer paa Vin, Kransekage og Cigaretter; Premierløjtnant, Baron Juel-Brockdorff var Vært, og det korte Samvær med de brillante Officerer, hvoriblandt var Prins Axel, forløb under de gemytligste Former. Derefter besaas Søværnets Kaserne, det ny moderne Opholdssted for de værnepligtige, hvor der koges Mad over de gamle Kedler fra sølgte eller udrangerede Orlogsskibe, og hvor alt er inddelt og indrettet som om Bord i Skibene. Fra Kasernen gik Turen til Undervandsbaaden „Havmanden", der besaas og forklaredes; vi spørger Prins Axel, hvad der gøres, naar den sidste Reservetorpedo er afskudt. „Saa lægger vi os ganske stille ned paa Havbunden, til vi kan gaa til Land og hente flere." „Jamen saa klemmer I jo Fiskene", siger en vittig Gæst. „Næh — svarer den slagfærdige Undervands- og Flyveprins — for Rødspætterne stiller sig paa Højkant, naar vi kommer."

Efter et Besøg i Modelkamret, der rummer kostbare Modeller af de gamle og nye Orlogsmænd og Marinebaade, lige fra Frederik d. 4des forgyldte, venetianske Gondol til „Valkyrien", der næste Aar skal til Panama, foregaar Skafninger i Makketuten: Bifsemand, Øl og Kaffe. — — —

Om Aftenen samledes man til Fest i Studenterforeningens pyntede Lokaler. Unge og gamle Skibskammerater var spredt mellem hverandre, og Yderlighederne repræsenteredes af Prins Axel og den 84 aarige Rentier Clausen, der var med i 1849 ved Eckernførde, og som var oppe at flyve med Ulrik Birch i Sommer!

Formanden, Kommandør Moegaard gjorde kort Rede for Foreningens Formaal, hvorefter PremierløjtnantEwald holdt et interessant Foredrag — ledsaget af Lysbilleder — om Marinens Udvikling fra de gamle Vikingeskibes Tid til de moderne Undervandsbaades. Taleren mente ikke, det gamle Ord om, at Dansken plasker husvant til Søs, passede mere, og at det var enSkamplet paa den danske Nation, at vi egentlig aldrig havde faaet nogen Flaade siden 1807, da Englænderne løb mod den, vi havde. „Og derfor skal denne Forening — sluttede Løjtnant Ewald — vække Interesse for den danske Marine, for jeg tror nu, at den har Folkets Hjerte; og De vil kunne forstaa, at for os, som skal stride paa Kampens Dag, betyder det meget, at vi ved, at vi har hele Nationen bag os." — —

Festen sluttede med en Fællesspisning og et lille Punchefold.

Foreningen har nu over 1000 Medlemmer — den er kun ½ Aar gammel — og den haaber paa stor Tilslutning og Indmeldelse, bl. a. af gamle danske Marinesoldater i Udlandet. Aarskontingentet er kun 3 Kroner.

* * *

L. C. Nielsens Foredragsrejse.

Oppe i Kronprinsessegade, med Udsigt over Kongens Haves ærværdige Træer, bor Digteren L. C. Nielsen. Og her, i hans Arbejdsværelse, sidder vi og taler om den forestaaende Tourne mellem Amerikas Danske. Og L. C. Nielsen fortæller følgende:

— Det er mine gode Venner, Eckardt Eskesen og Ivar Kierkegaard, der arrangerer Rejsen for mig; jeg gaar med dansk Skib herfra den 8. Januar og skal saa tale i New York, Brooklyn, Perth Amboy, New Haven, Hartford, Portland, Boston; derfra gaar Turen over St. Paul og Chicago, Denver, Utah, Ogden og til Californien, hvor jeg skal tale i 6 Byer; i Øjeblikket har i alt 15 Foreninger meldt sig, men forhaabentlig naar jeg op til det dobbelte Antal. Ved Siden af at holde Foredrag er det min Tanke at se mig rigtig om, lære noget, stifte Bekendtskab med amerikansk Aandsliv, Industri, Handel o. lign., og jeg skal skrive Rejsebreve til „Politiken". I Juni Maaned er jeg atter hjemme. — —

— Og Foredraget?

— Ja, Sagen er, at der jo til næste Aar skal fejres store Sejrsfester over hele Tyskland i Anledning af 50-Aaret for Krigen; her hjemme bliver der ogsaa højtideligholdt, hvad der skete for 50 Aar siden; ganske vist har vi jo ingen Sejre at kunne feste til Minde om, men vi har et halvt Aarhundredes redelige Arbejde for Nationens Fremgang. Og jeg har ment, at der ogsaa var Grund til for Danske i Udlandet at mindes de sidste 50 Aars fredelige Kamp, og derfor har jeg udsat min længe paatænkte Foredragsrejse til 1914. Jeg vil tale over Emnet: De sidste 50 Aars Udvikling herhjemme, og jeg har anlagt Foredraget paa et bredt, folkeligt Grundlag: gennem Paakaldelse af Tilhørernes Minder om Forholdene, som disse var den Gang de drog ud, vil jeg ad Følelsens Vej føre dem frem til Kendskabet til den Position, vort Land og Folk nu indtager. Jeg tager Lysbilleder med, viser f. Eks., hvorledes et Husmandsbrug, et Mejeri, en Højskole, en Hedeplanteage o.s.v. saa ud for 50 Aar siden, og hvorledes de nu fremtræder; i Byerne vil jeg bl. a. vise Billeder af Kristiansborg Slot, Raadhuset i København, Kristian d. Niendes Ligtog gennem Byen o.s. fr. Politik holder jeg selvfølgelig ude, omend jeg vil blive nødsaget til at vise Billeder af Berg, J. C. Christensen o. a. for at markere Udviklingen. — —

S p o r e.

Fra North Dakota Kreds.

North Dakota Kreds afholdt sit delegerede Kredsmøde i Tinitatis Menighed i Dagene fra 13. til 16. November.

Følgende Præster var til Stede: N. Damskov, Chr. Mengers, C. E. Nielsen og E. N. Andersen foruden Stedets Præst, Past. J. J. Kildsig. Begge vore Kredsmissionærer, Jens Dixon og Lars Petersen, var med. Der var fjorten Delegater fra Menigheder.

Ved Aabningsgudstjenesten Torsdag Formiddag prædikede Pastor N. Damskov. Hans Tekst var Gal. 6, 7: „Hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste". Kredsformanden Pastor Kildsig tjente ved Alteret, og efter Gudstjenesten talte han nogle faa Ord i Tilknytning til den 133te Salme, bød de fremmede Velkommen og erklærede Kredsmødet aabnet i Faderen og Sønnens og den Helligaands Navn.

Torsdag Eftermiddag blev de forskellige Indberetninger oplæste og en Komite blev valgt til at gennemgaa disse og indbringe Forslag. Regnskaberne, som blev overgivet til en Revisionskomite, viste, at der var temmelig stort Overskud baade i Kredsens Kasse og i Skolekassen.

Det blev besluttet at fortsætte med Forretningerne Fredag Formiddag.

Efter Afsyngelsen af en Salme indledede Pastor C. C. Mengers Menighedens Emne, som lød saadan: „Frafaldet og Guds Riges Vækst i dette Slægtled." Indledningen var temmelig omfattende, som Indledningerne vist i Almindelighed er, men Indholdet var godt, ellers havde den store Forsamling næppe været saa stille og opmærksom en hel Time, som Tilfældet var. Der blev sagt mange alvorlige Sandheder om Frafaldet, Antikrist, Kristi Genkomst og Guds Riges Vækst i vore Dage.

Der blev ikke Tid til videre Forhandling af Emnet, det blev vedtaget at samtale i Forhold til det Fredag om Eftermiddagen.

Torsdag Aften var der Møde, hvor Missionær Lars Petersen og undertegnede prædikede.

Fredag Formiddag blev der, som ved alle Forhandlingsmøderne begyndt med en kort Andagt. Derefter indberettede Komiteen, som var bleven nedsat til at gennemgaa Indberetningerne, og fremkomme med Forslag. Denne Komite bestod af følgende Medlemmer: C. C. Menger, N. Damskov og Fredrik Hansen.

Følgende Punkter af Komiteens Rapport blev vedtagne:

1. Kredsmødet modtager Formændenes Indberetning med Tak til Gud for det Arbejde, vi i Aarets Løb har faaet Lov at udføre.

2. Efter Opfordring fra Dane Valley Menighed besluttedes, at nævnte Menighed under Vakansen betjenes af vore Præster i Montana, Pastor B. Johansen, C. C. Menger og N. Damskov efter Kredsstyrelsens nærmere Bestemmelse.

(Kredsens andre Præster bor temmelig langt fra denne Menighed, derfor blev det overladt til dem, som er nærmest ved at betjene den under Vakansen).

3. Kredsstyrelsen opfordrer Pastor Brede Johansen til under Va-